

Послѣ той ще види татка, милата мамичка, вуйча Ваня и леля Дуня, мъничкитѣ зачеклици — братчета, Левчо и Борю, и чернооката сестрица Сашка.

И отведнажъ Колю си прѣдставя, какъ всички ще бждатъ радостни, доволни и щастливи!

Колко хубаво е да се живѣе у дома!... Само че не много ще се живѣе — двѣ недѣли само... А послѣ ... пакъ — въ града, въ прогимназията... Е, може да се „поразболѣе“ ей-тъй е — за една недѣлка... Само дали ще се съгласи татко!...

Само едно нѣкакъ си злѣ безпокои Коля: той носи въ кѣщи книжката, а въ нея за втория срокъ има двойка по аритметика... Проклетата двойка!... Ако не бѣше тази двойка, той щѣше да бжде съвсѣмъ, съвсѣмъ щастливъ!...

Ехъ, ще се разправи нѣкакъ тя... Колю ще каже, че той съвсѣмъ не е виновенъ за това, че учителътъ имъ по аритметика е много строгъ и не дава да си помислишъ хубавичко, току се закара...

И Колю самъ почва да вѣрва, че наистина учителътъ „безъ право“ му е писалъ двойка. Послѣ двойката се забравя: Колю почва да си прѣдставя, какъ ще се радватъ на подарѣцитѣ, които той носи на братчетата и сестричето за елхата... Сега вече кичатъ елхата... Каква ли ще бжде тоя пжтъ елхата?... Наистина, да можеше да я види!... Мама му пишеше, че купили и грамофонъ!... Господи, колко много интересни работи!...

А глупавиятъ Колчо нищо не разбира! И на Коля се струва, че наистина Колчо за нищо не мисли, нищо не желае, че нему е все едно... Ще си натърка носа съ снѣгъ, ще заудря царвулъ о царвулъ, ще поплѣска съ ржкавицитѣ и дрезгаво-прѣсипнало ще викне: